

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **JUDr. Mgr. M. P., Ph.D.**, bytem Vodnická 397/53, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, čj. 45/2013-OSD-SZN/2, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 94/2013 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10. 5. 2013 podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, čj. 45/2013-OSD-SZN/2, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí předsedy městského soudu ze dne 8. 1. 2013, čj. Spr 4291/2011 – 39, o zamítnutí žádosti žalobce na jeho jmenování soudním znalcem v oborech činnosti konkretizovaných v uvedeném rozhodnutí.

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu z důvodu vhodnosti [§ 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a nyní by jako správní soud měl rozhodovat o podané žalobě. Městský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008 – 47.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nemá proti přikázání věci jinému krajskému soudu námitek. Žalobce se k návrhu na delegaci ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Jedná se o případ tzv. delegace nutné. Vedle toho § 9 odst. 2 s. ř. s. upravuje případ tzv. delegace

vhodné, kdy Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

Městský soud ve svém návrhu na delegaci odkazuje na § 9 odst. 2 s. ř. s. a uvádí jako důvod pro přikázání věci jinému krajskému soudu důvod vhodnosti.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s městským soudem v tom, že by se v nyní posuzovaném případě jednalo o delegaci vhodnou, naopak má za to, že je zde na místě postup podle § 9 odst. 1 s. ř. s. upravující delegaci nutnou, kdy pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu nelze sestavit senát. V projednávané věci totiž městskému soudu napadla žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí městského soudu, resp. předsedy městského soudu. V takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, protože městský soud rozhodoval v řízení jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

V souvislosti s objektivní pochybností o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 – 70, ve kterém uvedl, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“.

V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud také poukazuje, stejně jako městský soud, na své dřívější usnesení ze dne 29. 2. 2008, čj. Nad 4/2008 – 47, ve kterém se taktéž jednalo o situaci, kdy žaloba podaná k městskému soudu směřovala proti rozhodnutí žalovaného, který zamítl rozhodnutí městského soudu, přičemž Nejvyšší správní soud tuto věc přikázal jinému krajskému soudu.

Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu